

Sygn. akt III KK 349/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Gajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie:

- 1) **M. H.**, skazanego z art. 258 § 3 k.k., art. 91 § 1 k.k.s. i in.;
- 2) **T.K.**, skazanego z art. 258 § 3 k.k., art. 91 § 1 k.k.s. i in.;
- 3) **R.O.**, skazanego z art. 258 § 1 k.k., art. 91 § 3 k.k.s. i in.;
- 4) **C.O.**, skazanego z art. 258 § 1 k.k., art. 91 § 3 k.k.s. i in.;
- 5) **A.P.**, skazanego z art. 258 § 1 k.k., art. 91 § 3 k.k.s. i in.;
- 6) **M.P.**, skazanego z art. 258 § 1 k.k., art. 91 § 3 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2021 r.

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt II K (...)

1. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie M. H. za czyny przypisane w pkt II i X wyroku Sądu Okręgowego w S. i rozstrzygnięcia z nimi związane (zawarte w pkt. III, IV, V i XI wyroku tego Sądu) oraz w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w S., oraz na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza;

2. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie T.K. za czyny przypisane w pkt XVI i XXII wyroku Sądu Okręgowego w S. i rozstrzygnięcia z nimi związane (zawarte w pkt. XVII, XVIII i XXIII wyroku tego Sądu) oraz w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w S., oraz na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza;

3. przy zastosowaniu art. 536 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie P.P. za czyn przypisany w pkt LIV wyroku Sądu Okręgowego w S. i rozstrzygnięcie z nim związane (zawarte w pkt. LV wyroku tego Sądu) oraz w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w S., oraz na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza;

4. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie R.O. za czyn przypisany w pkt LXVI wyroku Sądu Okręgowego w S. oraz w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w S. i na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza;

5. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie C.O. za czyny przypisane w pkt LXXI, LXXII, LXXIII wyroku Sądu Okręgowego w S. i rozstrzygnięcie z nimi związane (zawarte w pkt. LXXIV wyroku tego Sądu) oraz w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w S., oraz na podstawie art. 537 § 2

k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza;

6. przy zastosowaniu art. 536 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie S. S. za czyn przypisany w pkt. LXXVIII wyroku Sądu Okręgowego w S. i rozstrzygnięcie z nim związane (zawarte w pkt. LXXIX wyroku tego Sądu) oraz w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w S., oraz na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza;

7. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie A.P. za czyny przypisane w pkt LXXXIX i XCI wyroku Sądu Okręgowego w S. i rozstrzygnięcie z nimi związane (zawarte w pkt. XC wyroku tego Sądu) oraz w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w S., oraz na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza;

8. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie M. P. za czyn przypisany w pkt XCVI wyroku Sądu Okręgowego w S. i rozstrzygnięcie z nim związane (zawarte w pkt. XCVII wyroku tego Sądu) oraz w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w S., oraz na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umarza;

9. kosztami postępowania w części, w jakiej nastąpiło umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności, obciąża Skarb Państwa;

10. zarządza zwrot T.K., R.O., C. O., A.P. i M. P. uiszczonych przez nich opłat od kasacji w kwocie po 750 zł;

11. w pozostałym zakresie oddała wszystkie kasacje, uznając je za oczywiście bezzasadne, a kosztami postępowania kasacyjnego w tym zakresie obciąża skarżących M. H., T.K., R.O., C.O., A.P. i M. P., w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w S.:

I. oskarżonego M.H. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt I aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 3 k.k., z tym, że z opisu czynu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za to skazał go z mocy art. 258 § 3 k.k. oraz wymierzył mu na tej podstawie karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M.H. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt II aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to wymierzył mu na podstawie art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 700 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 150 zł;

III. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego M.H. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 1.617.000 zł;

IV. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci telefonów opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr(...)/11 pod poz. 39-45 na k. 12482, 12483 akt sprawy;

V. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. i art. 31 § 1 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci samochodu R. (...), nr rej. (...) opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr 11 na k. 12464, samochodów: M. (...), nr rej. (...), V. (...), nr rej. (...), dokumentów i pieczętek - opisanych pod poz. 29-31, 34, 35, 52-54 wykazu dowodów rzeczowych Nr (...)/11 na k. 12481 i 12484 akt sprawy;

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu M.H. dowody rzeczowe w postaci telefonów i tekturowego opakowania po karcie „E.” opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 49-51 i 60 na k. 12483 i 12485 akt sprawy;

VII. oskarżonego M.H. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U Nr. 179, poz. 1485, z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego M.H. nawiązkę w kwocie 1.000 zł na rzecz Fundacji „D.”, ul. (...) B.;

IX. oskarżonego M.H. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia;

X. oskarżonego M.H. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 150 zł;

XI. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego M.H. środek kamy w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 9.300 zł;

XII. oskarżonego M.H. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i wymierzył mu za ten czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 §1 k.k. i art. 86 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył orzeczone wobec oskarżonego M.H. jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i orzekł w stosunku do niego jedną łączną karę 6 lat pozbawienia wolności oraz jedną łączną karę grzywny w rozmiarze 800 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 150 zł;

XIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M.H. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 26 lutego 2009 r., godz. 0:05 do 19 listopada 2009 r.;

XV. oskarżonego T.K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za to skazał go z mocy art. 258 § 3 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę 3 lat pozbawienia wolności;

XVI. oskarżonego T.K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VIII aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 700 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 250 zł;

XVII. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego T.K. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 1.617.000 zł;

XVIII. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci telefonów opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 55-57 na k. 12484 akt sprawy;

XIX. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu (...) dowody rzeczowe w postaci paragonów i karty charakterystyki preparatu opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 1-3 na k. 12478 akt sprawy;

XX. oskarżonego T.K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z

dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

XXI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2015 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego T.K. nawiązkę w kwocie 1.000 zł na rzecz Fundacji „D.”, ul. (...) B.;

XXII. oskarżonego T.K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt X aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 250 zł;

XXIII. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego T.K. środek karny w postaci przepadku korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 9.300 zł;

XXIV. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego T.K. i orzekł w stosunku do niego jedną łączną karę 5 lat pozbawienia wolności oraz jedną łączną karę grzywny w rozmiarze 800 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 250 zł;

XXV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego T.K. kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 26 lutego 2009r., godz. 1:40 do 19 listopada 2009 r.;

XXVI. oskarżonego J.M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i 6 pkt 4 k.k.

grzywnę w rozmiarze 100 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 50 zł

XXVII. oskarżonego J.M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. karę 2 lata pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił oskarżonemu na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 41a § 1 i 2 k.k.s. na okres próby wynoszący 5 lat oraz orzekł wobec niego grzywnę w rozmiarze 180 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 80 zł;

XXVIII. na podstawie art. 41a § 2 k.k.s. w okresie próby oddał oskarżonego J.M. pod dozór kuratora;

XXIX. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego J.M. środek kary w postaci przepadku korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 27.801 zł;

XXX. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci telefonu opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) /11 pod poz. 24 nak. 1248 akt sprawy;

XXXI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu J. M. dowody rzeczowe w postaci telefonów opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) /11 pod poz. 23, 25, 26, 66, 68 na k. 12480, 12485, 12486 akt sprawy;

XXXII. oskarżonego J.M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 70 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 50 zł;

XXXIII. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci worka foliowego zamkniętego na gumkę z zawartością proszku koloru białego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 32 na k. 12481 akt sprawy i zarządza zniszczenie zwartej w nim substancji psychotropowej;

XXXIV. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego J.M. i orzekł wobec niego jedną łączną karę grzywny w rozmiarze 250 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 80 zł;

XXXV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego J.M. kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od 26 lutego 2009 r. , godz. 0:15 do 20 maja 2009 r. i po przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwom dziennym stawkom grzywny, uznał grzywnę za wykonaną do wysokości 168 stawek dziennych;

XXXVI. oskarżonego K.F. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XIV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i 6 pkt 4 k.k. karę grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 50 zł;

XXXVII. oskarżonego K.F. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 1 k.k.s i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s, w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 180 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 80 zł;

XXXVIII. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego K.F. środek kamy w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 10.151 zł;

XXXIX. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci faktury i telefonu opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 21, 28 na k. 12480 i 12481 akt sprawy;

XL. oskarżonego K.F. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XVI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 270 § 1 k.k. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

XLI. oskarżonego K.F. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XVII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 60 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 zł;

XLII. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone wobec oskarżonego K.F. i wymierzył mu jedną łączną karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 41a § 1 i 2 k.k.s. na okres próby wynoszący 5 lat oraz orzekł wobec niego jedną łączną karę grzywny w rozmiarze 250 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 80 zł;

XLIII. na podstawie art. 49a § 2 k.k.s. w okresie próby oddał oskarżonego K.F. pod dozór kuratora;

XLIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K.F. kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od 26 lutego 2009 r., godz. 0:15 do 24

marca 2009r. i po przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, uznał grzywnę za wykonaną do wysokości 54 stawek dziennych;

XLV. oskarżonego G.C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i 6 pkt 4 k.k. karę grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 50 zł;

XLVI. oskarżonego G.C. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił oskarżonemu na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 41a § 1 i 2 k.k.s. na okres próby wynoszący 5 lat oraz orzekł wobec niego grzywnę w rozmiarze 180 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 80 zł;

XLVII. na podstawie art. 41a § 2 k.k.s. w okresie próby oddał oskarżonego G.C. pod dozór kuratora;

XLVIII. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego G.C. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 6.450zł;

XLIX. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci telefonów, pieczętek i faktur opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) /11 pod poz. 7, 8, 15, 26 i 38 na k. 12478, 12479, 12480 i 12482 akt sprawy;

L. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu G.C. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 13, 14, 20, i 37 na k. 14279, 14280 i 14282 akt sprawy;

LI. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k. połączył jednostkowe kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego G.C. i orzekł wobec niego jedną łączną karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 80 zł;

LII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego G.C. kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 26 lutego 2009 r., godz. 0:15 do 24 marca 2009 r i po przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny uznał grzywnę za wykonaną do wysokości 54 stawek dziennych;

LIII. oskarżonego P.P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

LIV. oskarżonego P.P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 250 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

LV. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego P.P. środek kary w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 6.450 zł;

LVI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu P.P. dowody rzeczowe w postaci telefonów opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 93-95 i 101 oraz trzech opakowań po kartach SIM - poz. 102 na k. 12489 i 12490 akt sprawy;

LVII. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego P.P. i orzekł w stosunku do niego jedną łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

LVIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P.P. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od 18 czerwca 2009 r., godz. 9:45 do 24 listopada 2009 r.;

LIX. oskarżonego J.B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

LX. oskarżonego J.B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 400 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

LXI. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci telefonów opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 84, 85 na k. 12488 akt sprawy;

LXII. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności

orzeczone wobec oskarżonego J.B. i orzekł wobec niego jedną łączną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

LXIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. B. okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 23 marca 2009 r., godz. 6:40 do 9 października 2009 r.;

LXIV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu J. B. dowód rzeczowy w postaci kartek z zapiskami opisany w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) /11 pod poz. 186 na k. 12488 akt sprawy;

LXV. oskarżonego R.O. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

LXVI. oskarżonego R.O. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec niego grzywnę w rozmiarze 400 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

LXVII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu R.O. dowód rzeczowy w postaci telefonu opisany w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) /11 pod poz. 104 na k. 12490 akt sprawy;

LXVIII. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego R.O. i orzekł wobec niego jedną łączną karę 3 lat pozbawienia wolności;

LXIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R.O. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył

oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 27 czerwca 2009 r., godz. 12:55 do 6 listopada 2009 r.;

LXX. oskarżonego C.O. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXVI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

LXXI. oskarżonego C.O. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXVII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec niego grzywnę w rozmiarze 250 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

LXXII. oskarżonego C.O. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXVIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 120 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

LXXIII. oskarżonego C.O. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 80 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

LXXIV. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego C.O. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstw przypisanych mu w pkt, LXXI, LXXII, LXXIII wyroku w łącznej kwocie 93.400 zł;

LXXV. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego C.O. i orzekł wobec niego jedną łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną łączną karę grzywny w rozmiarze 400 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

LXXVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego C.O. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie od 24 marca 2009 r., godz. 1:15 do 25 marca 2009 r.;

LXXVII. oskarżonego S.S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

LXXVIII. oskarżonego S.S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 250 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

LXXIX. na podstawie art. 31 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego S.S. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 1.260.000 zł;

LXXX. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego S.S. i wymierzył oskarżonemu jedną łączną karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił oskarżonemu na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w z. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 i 2 k.k.s. na okres próby wynoszący lat oraz na

podstawie art. 41a § 2 k.k.s. w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora;

LXXXLI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego S.S. w pkt LXXVIII wyroku zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 28 czerwca 2009 r. godz. 06:05 do 11 sierpnia 2009 r. i po przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, uznał grzywnę za wykonaną do wysokości 90 stawek dziennych;

LXXXII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu S.S. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 107, 108, 111-117 nak. 12491 i 12492 akt sprawy;

LXXXIII. oskarżonego D.S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXXII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

LXXXIV. oskarżonego D.S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XXXIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 1 roku pozbawienia wolności oraz orzekł wobec niego grzywnę w rozmiarze 120 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 80 zł;

LXXXV. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego D.S. i wymierzył mu jedną łączną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił oskarżonemu na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 41 a § 1 i 2 k.k.s. na okres próby wynoszący 5 lat

oraz na podstawie art. 41a § 2 k.k.s. w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora;

LXXXVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D.S. kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie od 9 sierpnia 2009 r. godz. 06:00 do 10 sierpnia 2009 r. i po przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny uznał grzywnę za wykonaną do wysokości 4 stawek dziennych;

LXXXVII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu D.S. dowód rzeczowy w postaci telefonu opisany w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 105, nak. 12490 akt sprawy;

LXXXVIII. oskarżonego A.P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu” i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

LXXXIX. oskarżonego A.P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXV aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2, 5 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s., w zw. z art. 38 § 2 pkt 3 k.k.s. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec niego grzywnę w rozmiarze 250 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 120 zł;

XC. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł w stosunku do oskarżonego A.P. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 237.500 zł;

XCI. oskarżonego A.P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXVI aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. i

za ten czyn wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 120 zł;

XCII. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego A.P. i wymierzył mu jedną łączną karę 2 lat pozbawienia wolności oraz jedną łączną karę grzywny w rozmiarze 350 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 120 zł;

XCIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. P. okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 24 czerwca 2009 r., godz. 13:40 do 2 listopada 2009 r.;

XCIV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu A. P. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 87 i 88 na k. 12488 akt sprawy;

XCV. oskarżonego M. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXVII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z tym, że z jego opisu wyeliminował słowa „czyniąc z tego stałe źródło dochodu i za ten czyn wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

XCVI. oskarżonego M.P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXVIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s, w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 150 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 120 zł;

XCVII. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego M.P. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 137.500 zł;

XCVIII. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2 k.k. oraz na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego M.P. i wymierzył mu jedną łączną karę 1 roku pozbawienia wolności;

XCIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M.P. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie od 20 lipca 2009 r., godz. 12:55 do 16 października 2009 r.;

C. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił oskarżonemu M. P. dowód rzeczowy w postaci telefonu opisany w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...)/11 pod poz. 91 na k. 12489 akt sprawy;

CI. oskarżonego D.H. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 67 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 lata oraz grzywnę w rozmiarze 150 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

CII. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego D.H. środek kamy w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 800 zł;

CIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D.H. grzywny zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie od 9 sierpnia 2009r., godz. 6:05 do 10 sierpnia 2009 r. i po przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, uznał grzywnę za wykonaną do wysokości 4 stawek dziennych;

CIV. oskarżonego M.J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XL aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 91 § 3 k.k.s. i art.

65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s karę grzywny w rozmiarze 250 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł;

CV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu M. J. okres jego zatrzymania w sprawie od 4 stycznia 2010 r., godz. 8:10 do 5 stycznia 2010 r. i po przyjęciu, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny,

CVI. oskarżonego R.S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XLIII aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił oskarżonemu na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na okres próby wynoszący 3 lata;

CVII. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego R.S. karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 50 zł;

CVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego R.S. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie 2.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców M.H., T.K., P.P., R.O., C.O., S.S., A.P. i M.P. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 23 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty za II instancję i wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy skazanych: M.H., T.K., R.O., C.O., A.P. i M.P..

Obrońca M.H. zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w zakresie odnoszącym się do jego mandanta w całości, na korzyść skazanego. Zarzucił „uchylenie z art. 439 k.p.k. tj. istnienie negatywnej przesłanki procesowej z art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz inne rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie rażące naruszenia przepisów prawa procesowego, to jest:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nie rozpoznaniu części zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, a co do pozostałych ogólnikowym, powierzchownym i niepełnym ustosunkowaniu się przez Sąd Apelacyjny, również w znaczeniu nie przedstawienia w sposób szczegółowy, poprawny pod względem logicznym i faktycznym, bez sprzeczności, niekonsekwencji i dwuznaczności swojego toku rozumowania nadto w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej oceny wszystkich zarzutów apelacji oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne, oraz nie podaniu czym kierował się Sąd Apelacyjny wydając zaskarżony wyrok, co doprowadziło do sytuacji, w której kontrola odwoławcza orzeczenia była pobieżna i mało rzetelna oraz miała jedynie formalny charakter;

2. art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i art. 44 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. poprzez wydanie orzeczenia o utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego w S., pomimo, że postępowanie karne w odniesieniu do M.H. w części dotyczącej skazana go za czyny przypisane wyrokiem Sądu 1 instancji w pkt II (czyn zarzucany w pkt II a/o) i w pkt X (czyn zarzucany w pkt V a/o) winno być umorzone wobec zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej przedawnienia ich karalności tj. pierwszego z tych czynów od dnia 31 grudnia 2019 r. i drugiego od dnia 31 grudnia 2017 r.

Podnosząc powyższe zarzuty autor kasacji wniósł o:

a) uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zakresie utrzymania w mocy rozstrzygnięć w pkt I -VIII i X-XIV wyroku Sądu Okręgowego w S. oraz wyrok Sądu Okręgowego w S. w zakresie w/w rozstrzygnięć i o przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o

b) uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zakresie utrzymania w mocy rozstrzygnięć w pkt I -VIII i X-XIV wyroku Sądu Okręgowego w S. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca T.K. zaskarżył wyrok Sądu II instancji w zakresie, w jakim ten utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego skazujący oskarżonego za czyny opisane w pkt VIII i w pkt X jego części wstępnej. Obrońca zarzucił:

„1. rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia karnego, a mianowicie :

a/ art. 44 § 2 k.k.s. w zw. z art. 12 Ustawy o podatku akcyzowym poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwie zastosowanie polegające na bezpodstawnym przyjęciu, że w stosunku do skazanego T. K. nie nastąpiło przedawnienie karalności czynów opisanych w pkt. VIII i X wyroku Sądu I instancji, uznając błędnie, że w świetle art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 Ordynacji podatkowej oraz art. 65 ust. 10 pkt 1 i ust. 11 pkt 1 Prawa celnego, zawiesza się bieg przedawnienia zobowiązania podatkowego, a tym samym efektywnie przedłuża się bieg przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego, podczas gdy zastosowany przez Sąd Apelacyjny przepis stanowi, że karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności, co w niniejszej sprawie nie ma zastosowania, albowiem postawienie skazanemu zarzutów karno-skarbowych, związanych z uszczupleniem należności Skarbu Państwa spowodowało, że zobowiązanie podatkowe uległo zawieszeniu z dniem wszczęcia postępowania o przestępstwo skarbowe, co nie jest równoznaczne z zawieszeniem biegu przedawnienia karalności za te przestępstwa i nie ma wpływu na wydłużenie terminu przedawnienia karalności za przestępstwa skarbowe opisane w art. 44 k.k.s.

b/ art. 44 § 3 k.k.s. w zw. z art. 10 Ustawy o podatku akcyzowym poprzez jego niezastosowanie mimo istniejących ku temu przesłanek, albowiem skazany T. K. zarzucane mu czyny popełnił w okresach :

- od grudnia 2006 r. do maja 2007 r., w nieustalonej miejscowości w pobliżu G., co oznacza, że najwcześniejszym dniem ustalenia długu celnego jest dzień 31 maja 2007 r., a bieg terminu przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem 1 czerwca 2007 r. i kończy się zgodnie z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. po upływie 10 lat tj. 1 czerwca 2017 r.,

- od czerwca 2007 r. do marca 2008 r. w G., co oznacza, że najwcześniejszym dniem ustalenia długu celnego jest dzień 31 marca 2008 r., a bieg terminu przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia 2008 r. i kończy się zgodnie z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. po upływie 10 lat tj. 1 kwietnia 2018 r.,

- od grudnia 2007 r. do października 2008 r. w D., co oznacza, że najwcześniejszym dniem ustalenia długu celnego jest dzień 1 listopada 2008 r., a bieg terminu przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem 1 listopada 2008 r. i kończy się zgodnie z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. po upływie 10 lat tj. 1 listopada 2018 r.,

- od marca 2008 r. do 12 lutego 2009 r. w N., co oznacza, że najwcześniejszym dniem ustalenia długu celnego jest dzień 12 lutego 2009 r., a bieg terminu przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem 13 lutego 2009 r. i kończy się zgodnie z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. po upływie 10 lat tj. 13 lutego 2019 r.,

- od 20 lutego 2009 r. do 25 lutego 2009 r. w B., co oznacza, że najwcześniejszym dniem ustalenia długu celnego jest dzień 25 luty 2009 r., a bieg terminu przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem 26 lutego 2009 r. i kończy się zgodnie z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. po upływie 10 lat tj. 26 lutego 2019 r.,

- od marca 2008 r. do 13 lutego 2009 r. w W., co oznacza, że najwcześniejszym dniem ustalenia długu celnego jest dzień 13 luty 2009 r., a bieg terminu przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem 14 lutego 2009 r. i kończy się zgodnie z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. po upływie 10 lat tj. 14 lutego 2019 r.,

- w dniu 5 stycznia 2009 r. w nieustalonej miejscowości w pobliżu P. co oznacza, że najwcześniejszym dniem ustalenia długu celnego jest dzień 5 stycznia 2009 r., a bieg terminu przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem 6 stycznia 2009 r. i kończy się zgodnie z art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s. po upływie 10 lat tj. 6 lutego 2019 r.

c/ art. 70 § 6 pkt. 1 i § 7 Ordynacji podatkowej poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegającą na przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, że przepis ten ma wpływ na efektywne przedłużenie biegu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego podczas, gdy zgodnie z tym przepisem bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego ulega zawieszeniu z dniem wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe, o którym podatnik został zawiadomiony, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania, co w niniejszej sprawie nie ma zastosowania, albowiem przepis ten dotyczy zobowiązania podatkowego i toczącego się w tym przedmiocie postępowania przed organami skarbowymi;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia mianowicie :

A. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie mimo istniejących ku temu przesłanek, wynikających z treści przepisów prawa materialnego wskazanych w pkt III kasacji, skutkujących umorzeniem postępowania w tym zakresie zwłaszcza, że w dniu orzekania przez Sąd Apelacyjny tj. w dniu 23 marca 2020r. czyny opisane w pkt VIII i X wyroku Sądu I instancji były przedawnione

2. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na bezpodstawnym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy skazanego T. K. o:

a/ powołanie biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości oraz podatków i cel na okoliczność weryfikacji wyliczeń wartości towaru celnego, wysokości cła i podatku akcyzowego, przyjętej metodologii , przyjętych danych i

wskaźników oraz podstaw prawnych zastosowanych w wyliczeniach dokonanych przez funkcjonariuszy Izby Celnej w postępowaniu przygotowawczym na polecenie prokuratury i załączonych do akt sprawy, jako dowód podczas, gdy dowód z tych wyliczeń jest nie przydatny, zgodnie z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., albowiem został sporządzony przez funkcjonariuszy służb celnych, którzy zgodnie z przepisami: art. 13 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, art. 69 pkt 1 Prawa celnego, art. 14 Ustawy o podatku akcyzowym oraz art. 118 § 1 k.k.s. reprezentują stronę postępowania karno-skarbowego zainteresowaną rozstrzygnięciem, co narusza zasadę rzetelności, kontradyktoryjności i obiektywizmu, co więcej okoliczności, które miały być wykazane dowodem zawnioskowanym przez skazanego, a mianowicie wyliczeniem zakresu uszczuplenia, są istotne dla ustalenia, czy popełniony czyn był przestępstwem i tym samym dla ustalenia wysokości kary finansowej, a nie dopuszczenie tego dowodu pozbawiło skazanego prawa do obrony, zwłaszcza, że dowód z wyliczeń funkcjonariuszy Izby celnej nie stanowił decyzji administracyjnej, kształtującej obowiązek podatkowy,

b/ z zeznań funkcjonariuszy Izby Celnej, którzy dokonali wyliczeń zawartych w pisemnych informacjach Izby Celnej sporządzonych na etapie śledztwa, na okoliczność ustalenia metody i sposobu w jaki dokonano tych wyliczeń, wskazania podstawy prawnej oraz z jakich danych korzystali, tym bardziej, że w aktach sprawy nie ma żadnego dowodu, z którego okoliczności te by wynikały, zaś Sąd Odwoławczy podzielając stanowisko Sądu I instancji bezpodstawnie uznał, że dowód ten jest spóźniony i zmierza do przedłużenia postępowania podczas, gdy okoliczności które miały być wykazane tym dowodem były istotne dla rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia rzeczywistego uszczuplenia w podatku akcyzowym na rzecz Skarbu Państwa i w sposób oczywisty zmierzały do prawidłowego ustalenia wartości towaru celnego i wysokości stawki celnej oraz podatku akcyzowego, które to okoliczności należą do znamion czynów opisanych w art. 65 k.k.s. i art. 91 k.k.s. i decydują o zastosowaniu właściwej kwalifikacji prawnej i odpowiedzialności karnej skazanego. Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania w zakresie czynów opisanych w pkt VIII i X wyroku Sądu I instancji, z uwagi na ich

przedawnienie, a w pozostałym zakresie o przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego M.P. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego „w części dotyczącej orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...), w punkcie 3.6 odnoszącej się do M.P., w zakresie zarzutu pierwszego, dotyczącego obrazu przepisów prawa materialnego” i zarzucił „rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., polegające na wypełnieniu blankietowego znamienia czynu zabronionego określonego jako „wbrew przepisom ustawy” przepisami ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym, w sytuacji, gdy w momencie popełnienia czynu zarzucanego skazanemu obowiązywała ustawa z dnia 23 stycznia 2004 roku o podatku akcyzowym, co doprowadziło do zmiany wysokości desygnatów kwotowych narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej i spowodowało skazanie M.P., za czyn przestępnych, którego ustawowych znamion nie wyczerpał”. Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego, w odniesieniu do M.P. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego R. O. zaskarżył wyrok Sądu II instancji w zakresie dotyczącym skazania R.O. za czyny z pkt. XXIV i XXV a.o., na jego korzyść. Zarzucił:

I. co do czynu z pkt. XXIV a.o.

1. rażącą obrazę prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., polegającą na arbitralnym oraz bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy niewątpliwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd I instancji i przez to brak należytej kontroli odwoławczej przy zastosowaniu art. 7 k.p.k. w toku przeprowadzonego postępowania, przy jednoczesnym ogólnikowym powoływaniu się na poprawność orzeczenia Sądu a quo i fragmentarycznym odniesieniu się do części zarzutów stawianych rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego w S. w punkcie II. A) 1-6 apelacji;

II. co do czynu z pkt. XXV a.o.

1. uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na zaniechaniu uchylenia orzeczenia przez sąd odwoławczy i umorzenia postępowania w zakresie czynu z pkt. XXV a.o., w sytuacji gdy zaszła jedna z okoliczności wyłączających postępowanie określona w art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. tj. nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa karnoskarbowego zgodnie z art. 44 § 1 pkt. 1 i § 5 k.k.s.;

2. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, które mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. przepisów art. 44 § 1 pkt. 1 oraz art. 44 § 3 i 5

k.k.s. poprzez ich niezastosowanie i zaniechanie ustalenia, że karalność przestępstwa skarbowego zarzucanego oskarżonemu R. O. z art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. ustała, bowiem w dacie wyrokowania przez sąd odwoławczy upłynął okres 10 letni, który zaczął biec z końcem roku, w którym upłynął termin płatności należności publicznoprawnej;

3. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, które mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. przepisów art. 44 § 2 k.k.s. w zw. z art. 70 § 6 pkt. 1 i § 7 Ordynacji podatkowej oraz art. 65 ust. 10 pkt. 1 ust 11 pkt. 1 Prawa celnego - poprzez ich błędną wykładnię i nieprawidłowe przyjęcie, że zawieszenie biegu przedawnienia zobowiązania podatkowego w wyniku wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwa skarbowe związane z uszczuploną należnością publicznoprawną, efektywnie przedłuża bieg przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego (str. 11 uzasadnienia), podczas gdy po pierwsze wcześniejsza ogólna reguła unormowana w przepisach art. 44 § 1, § 3 i § 5 k.k.s. pozwalała na przedawnienie karalności zarzucanych przestępstw skarbowych, zaś po drugie przepis art. 44 § 2 k.k.s. pozwala na preferencyjne, wcześniejsze przedawnienie przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej nie tylko wtedy, gdy upłynie termin przedawnienia określony w Kodeksie karnym skarbowym (tj. zgodnie z art. 44 § 1, §3, § 4 i § 5 k.k.s.), ale również wtedy, gdy doszło do przedawnienia tej należności, co w niniejszej sprawie w ogóle nie znajduje zastosowania;

4. rażącą obrazę prawa karnego procesowego - art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. mającą zasadniczy wpływ na treść wyroku Sądu Apelacyjnego, polegającą na całkowitym zaniechaniu rozważenia zarzutu przedawnienia przestępstwa skarbowego postawionego przez obrońcę R. O. na rozprawie apelacyjnej w dniu 10 marca 2020 roku i poprzestaniu na omówieniu tegoż zarzutu przy omawianiu stanowiska wobec apelacji obrońcy M. H., co jest niewystarczające z punktu widzenia ww. przepisów.

Niezależnie od powyższego, obrońca zarzucił:

1. rażącą obrazę przepisów art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez utrzymanie orzeczenia w mocy jako rażąco niesprawiedliwego, podczas gdy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów wyrok powinien ulec zmianie na korzyść oskarżonego poprzez uniewinnienie oskarżonego ze względu na obarczenie wyroku obrazą prawa materialnego (art. 438 p. 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.), bowiem czyn z pkt. XXV a.o. nie zawiera znamion czynu zabronionego z art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. jakie przypisano oskarżonemu, mianowicie pomoc w nabyciu wyrobów akcyzowych nie jest penalizowana na

gruncie ww. przepisów karnoskarbowych, podczas gdy wolą ustawodawcy sprawczymi formami działania wymienionymi w art. 65 § 1 k.k.s. jak i 91 § 1 k.k.s. są wyłącznie zbycie i ukrycie;

2. rażącą obrazę przepisów art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., które mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez utrzymanie orzeczenia w mocy jako rażąco niesprawiedliwego, podczas gdy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów wyrok powinien ulec zmianie na korzyść oskarżonego, bowiem zamieszczenie słów „o wartości celnej nie mniejszej niż”, „cło w kwocie niemniejszej niż”, „podatek akcyzowy w kwocie nie mniejszej niż” w opisie czynu przypisanego sprawcy łamie zasadę domniemania niewinności, ponieważ powoduje, iż czyn nie jest określony dokładnie;

3. rażącą obrazę przepisów art. 452 § 2 pkt. 2 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. które mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego R. O. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w celu wyliczenia m.in. zarzucanych w/w oskarżonemu należności celnych oraz podatku akcyzowego oraz wniosku alternatywnego w przedmiocie przesłuchania funkcjonariuszy celnych, którzy dokonali wyliczeń w sprawie w celu wykazania w jaki sposób i na podstawie jakich przepisów oraz dowodów dokonano takich wyliczeń oraz na okoliczność wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy wysokością uszczuplenia podatku akcyzowego w stosunku do poszczególnych sprawców, w sytuacji gdy wniosek dowodowy był powołany przed sądem I instancji, a także okoliczność podlegająca udowodnieniu ma istotne znaczenie dla ustalenia jakie przestępstwo powinno być przypisane oskarżonemu.

Podnosząc powyższe, skarżący wniośł o :

1. uchylenie zaskarżonych orzeczeń Sądów obu instancji w części dotyczącej skazania R. O. za czyn z art. 258 § 1 k.k. i uniewinnienie oskarżonego od tego czynu;

2. uchylenie orzeczeń Sądów obu instancji w części dotyczącej skazania R. O. za czyn z pkt. XXV a.o. tj. z art. 65 § 1 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 §

1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 5 w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i o umorzenie postępowania w tym zakresie z powodu przedawnienia jego karalności.

Obrońca skazanego C. O. zaskarżyła wyrok Sądu II instancji w całości rozstrzygnięć dotyczących jej mandanta, na jego korzyść zarzucając:

„I. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 17 § 1 pkt 6 KPK, polegające na utrzymaniu wyroku Sądu I instancji w mocy poprzez skazanie C. O. za popełnienie przestępstw z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2, 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz z art. 91 § 3 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. (x2) mimo, że przed wydaniem tego wyroku nastąpiło w tym zakresie przedawnienie karalności, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 KPK.”

Podnosząc powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonej części oraz wyroku Sądu Okręgowego w S. Wydziału II Karnego w punkcie LXXI, LXXII, LXXIII, LXXIV, LXXV i umorzenie postępowania.

Obrońca skazanego M.P. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego „w części dotyczącej orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...), w punkcie 3.6 odnoszącej się do A.P., w zakresie zarzutu pierwszego dotyczącego obrazy przepisów prawa materialnego i zarzucił „rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., polegające na wypełnieniu blankietowego znamienia czynu zabronionego określonego jako „wbrew przepisom ustawy” przepisami ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym, w sytuacji, gdy w momencie popełnienia czynu zarzucanego skazanemu obowiązywała ustawa z dnia 23 stycznia 2004 roku o podatku akcyzowym, co doprowadziło do zmiany wysokości desygnatów kwotowych narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej i spowodowało skazanie A.P., za czyn przestępny, którego ustawowych znamion nie wyczerpał”.

Podnosząc powyższe, autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w części dotyczącej skazanego A.P. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasacje obrońców skazanych M.H., T.K., R.O., C.O., A.P. i M.P. Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Trafny okazał się podniesiony w kasacjach obrońców M. H., T. K., R. O., C. O. zarzut przedawnienia karalności przypisanych im przestępstw skarbowych. W pozostałym natomiast zakresie wszystkie wniesione w tej sprawie kasacje okazały się oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., z powodów, które wskazane zostały w ustnym uzasadnieniu wydanego wyroku.

Przedawnienie karalności przestępstw skarbowych przypisanych M. H., T. K., R. O., C. O. wynika z treści przepisów art. 44 k.k.s. W niniejszej sprawie czyny przypisane tym skazanym za przestępstwa skarbowe kwalifikowane były odpowiednio z art. 91 § 1 bądź § 3 k.k.s. oraz art. 65 § 1 bądź § 3 k.k.s. i zagrożone karą pozbawienia wolności do 3 lat. Zgodnie tymczasem z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. jeżeli czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat to karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5. Ponadto, zgodnie z art. 44 § 5 k.k.s., jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat. Oznacza to, że maksymalny przewidziany prawem termin przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego zagrożonego karą do 3 lat pozbawienia wolności wynosi 10 lat od czasu jego popełnienia.

W przypadku przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej zgodnie z art. 44 § 2 k.k.s. przedawnienie karalności następuje także wówczas, gdy doszło do przedawnienia tej należności. Przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że wprowadza on preferencyjny termin przedawnienia, który prowadzi do skrócenia podstawowych terminów wskazanych w art. 44 § 1 i 5 k.k.s. Zgodnie z tym przepisem

przedawnienie następuje wówczas, gdy przed upływem określonych ogólnie terminów przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego dojdzie do przedawnienia samej należności publicznoprawnej. Wynika to wprost z jednoznacznej wykładni art. 44 § 2 k.k.s. i reguły zgodnie z którą przedawnienie następuje „także wówczas”, a zatem niezależnie od ogólnych terminów przedawnienia karalności. Tym samym, skoro chodzi o wskazanie terminów z wystąpieniem których dochodzi do przedawnienia, to zwrot „także wówczas” oznacza wskazanie innego, dodatkowego terminu nastąpienia tego samego skutku. W sposób oczywisty zatem możliwe jest w ten sposób wskazanie szczególnego, tj. krótszego okresu, z upływem którego do przedawnienia karalności tych wskazanych konkretnie przestępstw dochodzi. Sprzeczne w sposób oczywisty z językową wykładnią byłoby przyjęcie, że zwrot „także wówczas” określać może sytuację przedłużenia okresu przedawnienia.

Wskazany sposób wykładni art. 44 § 2 k.k.s. przyjęto także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok SN z 11 kwietnia 2018 r., II KK 403/17) i w literaturze. Jak wskazano w szczególności w wyroku SN z 7 marca 2019 r., V KK 91/18, przepis art. 44 § 2 k.k.s. ma zastosowanie wówczas, gdy przed upływem terminów przedawnienia karalności wyznaczonych przepisami art. 44 § 1 i 3 k.k.s. (ew. w zw. z § 5 k.k.s.) upłynął termin przedawnienia należności publicznoprawnej. Wynika to w sposób jednoznaczny z zawartego w art. 44 § 2 k.k.s. sformułowania "także wówczas gdy". Należy zatem w pełni podzielić wyrażany w doktrynie pogląd, że "przepis art. 44 § 2 k.k.s. wskazuje, iż karalność przestępstw skarbowych, które polegają na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, ustaje nie tylko wtedy, gdy upłynie termin przedawnienia określony w Kodeksie karnym skarbowym, ale również wtedy, gdy doszło do przedawnienia tej należności", a regulacja ta "ma znaczenie marginalne" (zob. w literaturze P. Hofmański, S. Zabłocki, *Elementy metodyki pracy sędziego w sprawach karnych*, Warszawa 2006; T. Grzegorzczak, *Kodeks karny skarbowy. Komentarz*, Warszawa 2006, s. 232; V. Konarska-Wrzošek *komentarz do art. 44 (w:) Kodeks karny skarbowy. Komentarz*, WKP 2018, Lex-on Line; podobnie A. Chorażewska, L. Wilk, *Zakaz retroaktywnej kryminalizacji czy retroaktywnego zaostrzenia sankcji karnej po upływie terminu przedawnienia czynu jako standard*

demokratycznego państwa prawa i dyrektywa wykładni prawa. Glosa do wyroku SN z dnia 7 marca 2019 r., V KK 91/18, Lex On-line).

Do wydłużenia terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego nie prowadzi, wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego, zawieszenie przedawnienia należności publicznoprawnej. Wskazać trzeba, że przedawnienie karalności przestępstwa skarbowego to zupełnie odrębna instytucja od przedawnienia należności publicznoprawnej. Obie instytucje dawności w prawie dotyczą odrębnych trybów postępowania, odpowiednio postępowania karno-skarbowego według reguł procedury karnej oraz postępowania celnego i podatkowego według reguł prawa administracyjnego. Zatem czym innym jest przedawnienie odpowiedzialności karnej za przestępstwo wynikające z naruszenia norm karno-skarbowych, a czym innym przedawnienie należnego długu z tytułu cła czy podatku. Tylko w niektórych, wyjątkowych sytuacjach dochodzi do wzajemnego przenikania się i oddziaływania tych postępowań wzajemnie na siebie. Jednym z takich przypadków jest sytuacja wskazana w art. 44 § 2 k.k.s., kiedy przedawnienie należności publicznoprawnej (w niniejszej sprawie długu celnego i należności w podatku akcyzowym) może doprowadzić do skrócenia okresu przedawnienia karania za przestępstwo skarbowe oparte na tym samym zachowaniu sprawcy. Drugim przypadkiem jest sytuacja, w której to przedawnienie należności publicznoprawnej zawieszone zostanie z powodu prowadzonego postępowania karno-skarbowego. Tej sytuacji dotyczą właśnie wskazywane w kasacji przepisy Ordynacji podatkowej i Prawa celnego. W szczególności w świetle art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 Ordynacji podatkowej oraz art. 65 ust. 10 pkt 1 i ust. 11 pkt 1 Prawa celnego, bieg przedawnienia zobowiązania podatkowego lub celnego ulega zawieszeniu na okres prowadzonego w sprawie postępowania karno-skarbowego. Prowadzone postępowanie karno-skarbowe zawiesza bieg terminu przedawnienia należności publicznoprawnej (celnej, podatkowej) od jego wyniku może bowiem zależeć ustalenie okoliczności istotnych m.in. dla samego istnienia i wysokości tej należności. Nie ma tu jednak relacji zwrotnej, tj. zawieszenie biegu przedawnienia należności publicznoprawnej z powodu prowadzonego postępowania karnego skarbowego nie zawiesza biegu przedawnienia karalności za przestępstwo skarbowe. Nie tylko przeczy temu obowiązujący stan prawny i brak odpowiednich

regulacji, ale sama istota przedawnienia karalności. Wskazany bowiem przez ustawodawcę czas (w tym przypadku 5 lat, a maksymalnie 10 lat, zaś w innych sprawach odpowiednio 10 lat, a maksymalnie 20 lat) przeznaczony jest na ustalenie w prawomocnym wyroku sądu kwestii odpowiedzialności karno-skarbowej za zarzucony osobie czyn mający stanowić przestępstwo skarbowe. Zawieszenie biegu tego terminu związane może być więc tylko wyjątkowo, gdy nakazuje to konkretna norma prawna i jest związane z okolicznościami, które uniemożliwiają prowadzenie postępowania. Zgodnie z przepisem art. 44 § 7 k.k.s. przedawnienie karalności przestępstwa skarbowego nie biegnie jeśli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks karny skarbowy. Komentarz*, Warszawa 2006, s. 234-235). Do takich okoliczności nie należy bez wątpienia zawieszenie postępowania celnego czy podatkowego w związku z dochodzoną należnością publicznoprawną.

Nie sposób także akceptować poglądu, że wynikające z przepisów art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 pkt 1 Ordynacji podatkowej oraz art. 65 ust. 10 pkt 1 i ust. 11 pkt 1 Prawa celnego zawieszenie przedawnienia należności publicznoprawnej z powodu prowadzonego postępowania karno-skarbowego prowadzi do wzajemnego zawieszenia tego właśnie postępowania karno-skarbowego. W istocie przepisy te nie mają wpływu na przedłużenie biegu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego, skoro określają one instytucję zawieszenia przedawnienia należności podatkowej, a nie karalności przestępstwa skarbowego. Zgodnie z art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego ulega zawieszeniu z dniem wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe, o którym podatnik został zawiadomiony, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania. Zgodnie zaś z art. 70 § 7 pkt 1 Ordynacji podatkowej bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego biegnie dalej po dniu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe. Z kolei art. 65 ust. 10 pkt 1 i ust. 11 pkt 1 Prawa celnego stanowi, że bieg przedawnienia 5 letniego terminu dochodzenia należności celnej zostaje zawieszony z dniem wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o

którym dłużnik został zawiadomiony; a termin przedawnienia biegnie dalej od dnia następującego po dniu prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe. Wskazane wyżej przepisy traktują więc jedynie o wstrzymaniu rozpoczęcia i zawieszeniu biegu terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych i celnych.

Zatem to wszczęcie postępowania karno-skarbowego wpływa realnie na bieg terminu przedawnienia należności publicznoprawnej, a nie odwrotnie (zob. też wyrok SN z 11 kwietnia 2018 r., II KK 403/17). Jak wskazano wyżej brak jest przepisu, z którego norma prawna, zawieszająca przedawnienie karalności przestępstwa skarbowego z powodu zawieszenia przedawnienia należności publicznoprawnej, miałyby wynikać. Niezależnie jednak od powyższego dostrzec trzeba, że taka sytuacja prowadzić musiałaby do swoistego zapętlenia zawieszenia obu przedawnień i w istocie do wyeliminowania instytucji przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego z obrotu prawnego. W każdym bowiem przypadku wszczęcia i zawieszenia postępowania o należność publicznoprawną obok postępowania karno-skarbowego w praktyce przedawnienie karalności takiego przestępstwa karno-skarbowego nie następowałoby nigdy albo termin ten byłby dowolnie przedłużany na okresy znacznie przekraczające przedawnienie przestępstw skarbowych. Byłoby to zatem wprost sprzeczne z normami wynikającymi z przepisów art. 44 § 1 i 5 k.k.s. Niezależnie zatem od oceny instytucji przedawnienia karalności, która sama w sobie może przecież budzić określone wątpliwości, to wobec jej istnienia w porządku prawnym i w postępowaniu karno-skarbowym, określone tam reguły i terminy nie mogą być interpretowane instrumentalnie do takiego stopnia, w którym instytucja ta przestaje funkcjonować. W demokratycznym państwie prawa, w którym obowiązuje ustalony system źródeł prawa wyznaczających granice dopuszczalnej ingerencji w wolności i prawa jednostki, a z zasady legalizmu (art. 7 Konstytucji) wynika wiążący organy państwa obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa, takie działanie byłoby niedopuszczalne.

W konsekwencji oczywistym jest, że zawieszenie przedawnienia należności publicznoprawnej nie prowadzi do przedłużenia okresu przedawnienia karalności

przestępstwa skarbowego, nawet wtedy, gdy polega ono na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Zawieszenie biegu przedawnienia zobowiązania podatkowego w wyniku wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwa skarbowe związane z uszczuploną należnością publicznoprawną, nie może zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym również w świetle art. 44 § 2 k.k.s. w zw. z art. 70 § 6 pkt 1 i § 7 pkt 1 Ordynacji podatkowej oraz art. 65 ust. 10 pkt 1 ust 11 pkt. 1 Prawa celnego, prowadzić do przedłużenia terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego.

Istotne znaczenie dla obliczenia biegu terminu przedawnienia ma za to niewątpliwie wskazanie dnia początkowego jego biegu. Zarzucone skazanym w niniejszej sprawie czyny polegały na uszczupleniu należności celnej oraz w podatku akcyzowym. W zakresie pierwszej z nich odwołać się trzeba do art. 44 § 3 zd. 2 i 3 k.k.s., zgodnie z którym jeżeli sprawca przestępstwa skarbowego dopuścił się uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie należności celnej, bieg jego przedawnienia rozpoczyna się z dniem, w którym powstał dług celny; jeżeli nie jest możliwe określenie dnia powstania długu celnego, bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem najwcześniejszym, w którym istnienie długu celnego zostało ustalone. Dla określenia daty powstania długu celnego w niniejszej sprawie odwołać się należy do przepisów Rozporządzenia Rady (EWG) NR 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. UE L z dnia 19 października 1992 r.), który obowiązywał do 2016 r., a zatem mieszczą się w tym okresie czyny zarzucane i przypisane skazanym (obejmujące okres od czerwca 2007 do 26 lutego 2009 r.). Zgodnie z art. 202 Rozporządzenia „1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku: a) nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty towaru podlegającego należnościom przywozowym lub b) nielegalnego wprowadzenia na pozostałą część obszaru celnego Wspólnoty towaru podlegającego należnościom przywozowym i znajdującego się w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym. Nielegalnym wprowadzeniem towaru w rozumieniu niniejszego artykułu jest każde wprowadzenie dokonane z naruszeniem przepisów art. 38-41 i art. 177 tiret drugie. 2. Dług celny powstaje z chwilą nielegalnego wprowadzenia towaru.” Momentem powstania długu celnego jest więc moment nielegalnego wprowadzenia towaru.

Jednocześnie w wypadku nabywcy towaru nielegalnie wprowadzonego należy przyjąć, że staje się on dłużnikiem dopiero, gdy nabędzie towar (zob. W. Morawski, Komentarz do art. 202 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, 2007.08.01). Jednocześnie jednak, jeżeli jak w niniejszej sprawie nie jest możliwe określenie dnia powstania długu celnego, bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem najwcześniejszym, w którym istnienie długu celnego zostało ustalone (art. 44 § 3 zd. 3 k.k.s.). Skoro w niniejszym postępowaniu nie był w większości przypadków znany moment wprowadzenia towarów objętych akcyzą na obszar celny Unii Europejskiej należało przyjąć datę popełnienia czynu zabronionego jako moment ujawnienia istnienia długu celnego.

Z kolei w zakresie określenia początku biegu terminu przedawnienia karalności czynu polegającego na uszczupleniu w podatku akcyzowym zastosowanie ma art. 44 § 3 zd. 1 k.k.s. Zgodnie z nim bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Termin tej płatności określają przepisy ustawy o podatku akcyzowym (odpowiednio ustawa z 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym - w wersji obowiązującej do 1 marca 2009 r., oraz ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym - obowiązująca od 1 marca 2009 r.), z których wynika, że jest to dzień wykonania czynności lub zaistnienia stanu faktycznego podlegającego opodatkowaniu, także gdy czynności te wykonano z naruszeniem warunków oraz form określonych przepisami prawa, a obowiązek płatności powstaje w okresach miesięcznych do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy. Zatem w niniejszej sprawie, w której skazanym przypisano popełnienie przestępstw w warunkach czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. w ich kumulatywnej kwalifikacji (art. 7 § 1 k.k.s) obejmujących we wskazanych okresach łącznie uszczuplenia w należnościach celnych i podatku akcyzowym bieg terminu przedawnienia liczony być musi według reguł określonych w art. 44 § 3 zd. 1 k.k.s., tj. z końcem roku w którym popełnione zostało przestępstwo skarbowe.

Wskazać zatem trzeba w konsekwencji, że przestępstwa skarbowe przypisane odpowiednio: M. H. w pkt. II i T. K. w pkt. XVI, wyroku Sądu Okręgowego w S. popełnione zostały w okresie od czerwca 2007 r. do 26 lutego 2009 r. Dług celny powstał zatem z ostatnim dniem popełnionego w warunkach czynu ciągłego przestępstwa, tj. 26 lutego 2009 r., a z kolei należność akcyzowa uiszczona powinna być do 25 marca 2009 r. Tym samym bieg terminu przedawnienia zaczął biec z końcem tego roku, tj. z dniem 31 grudnia 2009 r., a przedawnienie karalności tego przestępstwa nastąpiło po dniu 31 grudnia 2019 r. Wyrok Sądu Okręgowego w S. po przeprowadzonej w latach 2013-2018 rozprawie głównej zapadł w dniu 7 maja 2018 r., a zatem przed upływem tego terminu. Jednak wyrok Sądu Apelacyjnego w (...), w którym rozpoznano wniesione przez oskarżonych apelacje, wydany został 23 marca 2020 r., po rozprawie przeprowadzonej na jednym tylko terminie w dniu 10 marca 2020 r., a zatem po upływie niemal dwóch lat od orzeczenia Sądu I instancji. Najważniejsze jest jednak dla niniejszej sprawy to, że wydany został już po przedawnieniu karalności wskazanych wyżej przestępstw skarbowych. Wystąpiła zatem w tym zakresie bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k.

Podobnie do przedawnienia karalności przestępstw skarbowych doszło w zakresie przestępstw przypisanych: M. H. w pkt. X wyroku, T.K. w pkt. XXII wyroku – popełnionych w okresie od grudnia 2006 r. do maja 2007 r., których przedawnienie zgodnie z przedstawionymi wyżej regułami nastąpiło po dniu 31 grudnia 2017 r.

W dalszej kolejności, odwołując się do wskazanych wyżej ustaleń stwierdzić należy, że przedawnienie karalności przestępstwa przypisanego: R. O. w pkt. LXVI wyroku Sądu I instancji, popełnionego od czerwca 2007 r. do marca 2008 r. nastąpiło po dniu 31 grudnia 2018 r.

Przedawnienie karalności przestępstwa przypisanego: C. O. w pkt. LXXI wyroku Sądu I instancji, popełnionego od grudnia 2007 r. do października 2008 r. nastąpiło po dniu 31 grudnia 2018 r., zaś przypisanego w pkt. LXXII wyroku, popełnionego od stycznia 2005 r. do maja 2005 r. i od września 2005 r. do listopada

2007 r. nastąpiło po dniu 31 grudnia 2017 r., a przypisanego w pkt. LXXIII wyroku, a popełnionego w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 29 stycznia 2009 r. nastąpiło po dniu 31 grudnia 2019 r.

Skuteczne okazały się także kasacje A.P. oraz M.P., mimo, że podniesione w nich zarzuty były oczywiście bezzasadne. Wynika to jednak ze stwierdzenia wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci przedawnienia karalności przestępstw skarbowych, odpowiednio wobec:

A.P., skazanego w pkt. LXXXIX za przestępstwo skarbowe popełnione w okresie od października 2007 r. do 26 lutego 2009 r., oraz w pkt. XCI popełnione 23 czerwca 2009 r., których przedawnienie karalności nastąpiło po dniu 31 grudnia 2019 r., a więc przed wydaniem w jego sprawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w dniu 23 marca 2020 r., a to wskutek wniesienia przez A.P. apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 7 maja 2018 r.;

M.P. skazanego w pkt. XCVI za przestępstwo skarbowe popełnione w okresie od stycznia 2008 r. do 26 lutego 2009 r., wobec którego przedawnienie karalności nastąpiło po dniu 31 grudnia 2019 r., a więc przed wydaniem w jego sprawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w dniu 23 marca 2020 r., a to wskutek wniesienia przez M.P. apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 maja 2018 r.

Ponadto, na podstawie art. 536 k.p.k. należało uwzględnić powyższe okoliczności także wobec pozostałych skazanych w sprawie wobec których, zgodnie z art. 435 k.p.k. pomimo braku wniesienia przez nich kasacji, te same względy przemawiają za uchyleniem zapadłego orzeczenia. Dotyczy to zatem tych spośród skazanych, w stosunku do których, z powodu wniesienia apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 maja 2018 r. nie zapadło prawomocne orzeczenie przed upływem terminu przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Dotyczy to zatem:

P. P. w stosunku od którego przedawnienie karalności przestępstwa przypisanego mu w pkt. LIV wyroku Sądu I instancji, popełnionego od marca 2008 do 13 lutego 2009 r. nastąpiło po dniu 31 grudnia 2019 r., a więc przed wydaniem w

jego sprawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w dniu 23 marca 2020 r., a to skutek wniesienia przez P. P. apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 maja 2018 r.;

S. S. w stosunku od którego przedawnienie karalności przestępstwa przypisanego mu w pkt. LXXVIII wyroku Sądu I instancji, popełnionego od grudnia 2007 r. do 26 lutego 2009 r. nastąpiło po dniu 31 grudnia 2019 r., a więc przed wydaniem w jego sprawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w dniu 23 marca 2020 r., a to skutek wniesienia przez S.S. apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 maja 2018 r.

Ponieważ pozostali skazani wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 maja 2018 r., tj. J. M., K. F., G. C., D. S., D. H., M. J. nie wnieśli apelacji od tego wyroku zatem w ich sprawach doszło do uprawomocnienia się skazania przed upływem terminu przedawnienia karalności przestępstw skarbowych (mogącego nastąpić najwcześniej 31 grudnia 2018 r., a także 31 grudnia 2019 r.), a zatem do nich przepis art. 536 k.p.k. nie mógł znaleźć zastosowania. Te same powody przemawiają za brakiem podstaw do wydania w trybie art. 536 k.p.k. orzeczenia reformatoryjnego wobec J. B., któremu przypisano popełnienie przestępstwa skarbowego w okresie od czerwca 2007 r. do marca 2008 r., skoro jak wynika z akt sprawy, wniesiony przez niego środek odwoławczy oznaczony formalnie jako apelacja pozostawiony został bez rozpoznania, a zatem wobec doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem w dniu 27 września 2018 r., wyrok ten stał się wobec niego prawomocny 12 października 2018 r., tj. przed upływem terminu przedawnienia karalności przypisanego mu przestępstwa skarbowego.

W zakresie w jakim koniecznym było uchylenie wyroków zapadłych w sprawie i umorzenie postępowania kosztami postępowania, należało zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążyć Skarb Państwa. Zgodnie z art. 527 § 4 k.p.k. należało również zarządzić zwrot wniesionych opłat od kasacji. W zakresie zaś, w jakim kasacje oddalone zostały jako oczywiście bezzasadne, koszty postępowania ponoszą skarżący.

